

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/9/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200691
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200691.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: C. A. E., narodený XX.X.XXXX, štátna príslušnosť Irak, t. č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnkova 14, Sečovce, zastúpený Centrom právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava, kancelária Košice, Moyzesova 18, Košice, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru, Podhorod', o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-SO10-ZAV-24-010/2015 zo dňa 20.5.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. júna 2015, č. k. 9Sp/31/2015-37, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. júna 2015, č. k. 9Sp/31/2015-37 mení tak, že rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-SO10-ZAV-24-010/2015 zo dňa 20.05.2015 zrušuje.

Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-SO10-ZAV-24-010/2015 zo dňa 20.5.2015, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil navrhovateľa dňom 19.5.2015 o 09.00 hod. na dobu 5 mesiacov do 18.10.2015 v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, pretože existuje riziko úteku účastníka konania a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov bol určený na výkon jeho zaistenia Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Krajský súd vo svojom odôvodnení uviedol, že podľa jeho názoru na odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie navrhovateľa je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov.

K námietke retroaktívneho určenia začiatku plynutia lehoty zaistenia, a to od 19.05.2015 v čase od 9.00 hod., hoci napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 20.05.2015 a navrhovateľovi doručené toho istého dňa krajský súd poukázal na to, že v zmysle § 88 ods. 4 posledná veta ZoPC je štátny príslušník tretej krajiny zaistený bez ohľadu na to, kedy túto lehotu určil správny orgán dňom vydania rozhodnutia o zaistení, t. j. dňom 20.05.2015. Nesprávne určenie začiatku plynutia lehoty zaistenia, ako ho uviedol správny orgán vo svojom rozhodnutí nespôsobuje však nezákonnosť samotného zaistenia, nakoľko moment zaistenia vyplýva zo zákona. Správny orgán určil moment, kedy zaistenie v zmysle napadnutého rozhodnutia uplynie, t. j. dňom 18.10.2015. Táto doba je jasná, zrozumiteľná a určitá a nemožno ju zameniť s iným koncom doby zaistenia.

Ďalej krajský súd k odvolacím námietkam navrhovateľa uviedol, že z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, v zmysle ktorého právneho ustanovenia bol navrhovateľ zaistený (§ 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, pričom z administratívneho spisu vyplýva aj moment, kedy navrhovateľ uviedol, že žiada o udelenie azylu, pričom tak urobil až pri následnom výsluchu, aj keď pri predchádzajúcom výsluchu bol poučený za akým účelom mu budú odobraté odtlačky a pre aké systémy a je to z dôvodu posúdenia, ktorý štát bude zodpovedný za preskúmanie žiadosti o azyl.

Konanie o azyl sa začína vyhlásením cudzinca na príslušnom policajnom útvare, § 3 ods. 1 zákona o azyle a v ustanovení § 3 ods. 2 je uvedené, ktorý policajný útvar je príslušný na prijatie takéhoto vyhlásenia. Odporca takýmto útvarom v zmysle citovaného ustanovenia nie je. Teda zaistenie navrhovateľa podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov je v súlade so zákonom, ba práve naopak, opačný postup, t. j. zaistenie podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov, by bol v rozpore so zákonom, nakoľko OHK PZ Podhorod' nebol oprávnený na prijatie takéhoto vyhlásenia.

Podľa názoru krajského súdu správne vyhodnotil odporca tú skutočnosť, že v zmysle zákona o azyle a ani Smernice Rady 2003/9/ES navrhovateľ v čase vydania napadnutého rozhodnutia nebol žiadateľom o azyl, nakoľko odporca nebol v zmysle § 3 ods. 2 zákon o azyle príslušným orgánom na prijatie vyhlásenia, že žiada o udelenie azylu, pričom účastník konania bol poučený (čo je zachytené aj v zápisnici) o tom, ktorý orgán je príslušný na prijatie takéhoto vyhlásenia a že jeho žiadosť bude aj na daný orgán postúpená. Vydaním napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa mu nebolo odňaté právo podať vyhlásenie, že žiada o udelenie azylu, na orgáne na to príslušnom, pričom žiadosť o udelenie azylu nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení (rozsudok NS SR č. 8Sž/52/2008).

V prípade navrhovateľa je splnená podmienka použitia inštitútu zaistenia podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov, keďže ohľadne navrhovateľa prebieha konanie o jeho administratívnom vyhostení, aj keď je v súčasnej dobe prerušené, pričom sú dané dôvody uvedené v bode 1 § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, teda ak v konaní o administratívnom vyhostení existuje riziko úteku navrhovateľa.

Správny orgán, podľa názoru krajského súdu, dostatočným spôsobom odôvodnil možné riziko úteku navrhovateľa, nakoľko tento sa neprihlásil po neoprávnenom prekročení hranice policajnému útvaru, ale pokračoval lesným porastom, pričom na výzvy polície nereagoval a bol súčasťou väčšej skupiny. V dôsledku rozptýlenia sa v lesnom poraste bola privolaná zásahová a výcviková skupina, ktorá o 16.00 hod. kontrolovala skupinu 18 cudzincov bez cestovných dokladov (viď Úradný záznam zo dňa 18.05.2015 na č. 1. 21 administratívneho spisu). Z toho dôvodu má krajský súd za to, že je tu naplnené riziko úteku ako je definované v § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, keďže je tu dôvodná obava, vzhľadom na správanie sa navrhovateľa, že ujde, nakoľko sám v zápisnici uviedol, že jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko a pokiaľ by teda nebol zadržaný, s určitosťou by pokračoval ďalej do vnútrozemia s cieľom dostať sa do inej krajiny. Preto správny orgán správne náležite vyhodnotil aj túto skutočnosť, že v prípade navrhovateľa existuje riziko úteku.

Pokiaľ ide o námietku, že odporca nezabezpečil žiadne správy o krajine kam sa rozhodol odporca navrhovateľa vrátiť, krajský súd poukázal na to, že doposiaľ vo veci nebolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a nebola určená ani krajina, do ktorej má byť navrhovateľ vyhostený. Navrhovateľ nebol zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, teda na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, kedy by odporca musel danú skutočnosť skúmať a zaoberať sa ňou. Preto daná námietka, vzhľadom na stav konania o administratívnom vyhostení, ktoré bolo prerušené a kedy doposiaľ nebolo vydané ani rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa, nie je dôvodná.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na ustanovenie § 84 zákona o pobyte cudzincov, že policajný útvar zabezpečujúci výkon administratívneho vyhostenia skúma prekážky administratívneho vyhostenia

uvedené v § 81 zákona o pobyte cudzincov (nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest, rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený). Teda správny orgán zabezpečujúci výkon administratívne vyhostenie sa danými skutočnosťami v krajine, kam má byť cudzinec vyhostený, musí zaoberať počas celého procesu výkonu jeho administratívneho vyhostenia.

K námietke existencie vysokej pravdepodobnosti, že navrhovateľovi bude na území SR poskytnutá medzinárodná ochrana, minimálne formou doplnkovej ochrany, čo spôsobuje prekážku zaistenia navrhovateľa krajský súd uviedol, že samotným navrhovateľom tvrdené skutočnosti, že uteká z Iraku z dôvodu obáv o svoj život a zdravie, lebo je bývalý policajt, pracoval teda pre irackú vládu, a je prenasledovaný skupinou Daish, pričom jeho brat bol zabitý a predložil aj svoj služobný preukaz, tieto skutočnosti u navrhovateľa nenaznačujú zvýšenú pravdepodobnosť poskytnutia tejto medzinárodnej ochrany. Nemožno poukazovať na počet osôb z Iraku, ktorým bola poskytnutá medzinárodná ochrana bez vedomosti, o aké osoby išlo a čo bolo dôvodom poskytnutia tejto medzinárodnej ochrany. Pri osvojení si daného stanoviska navrhovateľa by postačovalo na poukázanie existencie prekážky zaistenia cudzinca iba tá skutočnosť, že v niektorých častiach jeho krajiny pôvodu sa bojuje, resp. že tam existuje lokálny konflikt, čím by dochádzalo k zneužitia daného predpokladu.

Pokiaľ sa týka ešte využitia inštitútu zaistenia zo strany odporcu krajský súd zdôraznil, že účastník konania sa navyše dopustil aj porušenia verejného poriadku Slovenskej republiky. Porušil aj ustanovenia Článku 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), stanovujúceho podmienky pre vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktorých povinnosťou je mať platný cestovný doklad a mať platné vízum alebo povolenie na pobyt v prípade, ak sa od cudzinca vyžaduje. Navrhovateľ neoprávnene prekročil vonkajšie hranice Slovenskej republiky mimo hraničného priechodu. V Zápisnici č. p. PPZ-HCP-SOIO-P-2-2015 zo dňa 20.05.2015 vo veci podania vysvetlenia jeho nedovoleného prekročenia štátnej hranice medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou, čím porušil zákony Slovenskej republiky, bol za daný priestupok napomenutý.

Krajský súd sa nestotožnil ani so závermi navrhovateľa, že mal byť posudzovaný v zmysle čl. 31 Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951 v súvislosti s aplikáciou tzv. nepenalizačného princípu, nakoľko daný článok dohovoru predpokladá, že utečenec vstúpil na územie SR z krajiny, kde jeho život alebo sloboda boli ohrozené, t. j. na Ukrajinu, avšak navrhovateľ takéto skutočnosti neuvádzal a nemal obavu z možného prenasledovania z rasových, národnostných dôvodov, z dôvodu zastávania určitých politických názorov alebo zastávania príslušnosti k určitým politickým názorom alebo zastávania príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo že by mu hrozilo mučenie, kruté neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest - na Ukrajinu. Naopak vo svojej výpovedi uviedol, že sa niekoľko dní zdržiaval na Ukrajinu a na Ukrajinu pricestoval na základe legálneho víza. Rovnako nesplnil ďalšiu podmienku, a to, že sa sám neprihlásil a to bez meškania a odôvodnil svoj nelegálny vstup, pričom z jeho výpovede vyplynulo, že tak ani nemal v úmysle urobiť, nakoľko plánoval pokračovať až do svojej cieľovej krajiny Rakúsko, pokiaľ by ho nekontrolovala polícia.

Ohľadne rozhodovania vo veci opravného prostriedku voči napadnutému rozhodnutiu odporcu krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu, v dôsledku čoho správny orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-SOIO-ZAV-25-012/2015 zo dňa 01.06.2015 rozhodol o jeho zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov dňom 01.06.2015 v čase od 13.40 hod., pretože existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Zároveň podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnil účastníka konania do ÚPZC Sečovce na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 18.10.2015, t. j. určil rovnakú dĺžku doby zaistenia, ako v prípade napadnutého rozhodnutia. Z tohto pohľadu sa rozhodovanie v danej právnej veci javí ako nadbytočné, nakoľko aj v prípade, ak by súd zrušil napadnuté rozhodnutie a nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa, tento by ostal v zaistení vzhľadom na existenciu následne vo veci navrhovateľa vydaného rozhodnutia o zaistení z dôvodu podania jeho žiadosti o azyl. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že doba zaistenia cudzinca podľa napadnutého rozhodnutia do momentu zaistenia navrhovateľa podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov sa započítava do celkovej prípustnej doby

zaistenia v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.

Námietku navrhovateľa o nedôvodnosti využitia inštitútu zaistenia u navrhovateľa z dôvodov vyššie uvedených vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Správny orgán náležite vo svojom rozhodnutí odôvodnil z akého dôvodu využil v prípade navrhovateľa inštitút zaistenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko aj v zmysle stanoviska Výboru pre ľudské práva samotná skutočnosť, že cudzinec nemá povolenie k vstupu na územie, predstavuje dostatočné zdôvodnenie pre počiatočné zbavenie slobody a zaistenie takej osoby na určitú dobu, ktorá je nevyhnutná.

Súd ešte doplnil, že správny orgán, aj keď tieto neboli namietané, náležitým spôsobom odôvodnil prečo nepristúpil k alternatívam zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo zákonné, efektívne a účelné v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Postup správneho orgánu pred vydaním napadnutého rozhodnutia netrpí takou vadou z dôvodu ktorej by súd mal vysloviť, že dané rozhodnutie nie je vecne správne a v rozpore so zákonom.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, nakoľko s ním nesúhlasí, pretože prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Uviedol, že sa aj naďalej pridŕžiava svojich tvrdení uvedených v konaní pred prvostupňovým súdom. Dňa 18.05.2015 po prekročení štátnej hranice z územia Ukrajiny bol zadržaný príslušníkmi hraničnej polície SR. V konaní pred odporcom na Oddelení hraničnej kontroly uviedol a to už v prvej zápisnici, ktorá s ním bola spísaná dňa 19.05.2015 o 08.25 hod., že uteká z krajiny pôvodu z Iraku z dôvodu obáv o svoj život a zdravie, nakoľko je bývalý policajt, pracoval teda pre irackú vládu, a je prenasledovaný skupinou Daish. Jeho brat bol zabitý. Odporcovi predložil svoj služobný preukaz. Pri spisovaní prvej zápisnice odporca vyslovene nepoložil navrhovateľovi priamu otázku, či chce požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Počas spisovania zápisnice o vyjadrení účastníka konania dňa 20.05.2015 o 7.45 hod. už odporca položil navrhovateľovi otázku, či chce požiadať o udelenie azylu na území SR, pričom navrhovateľ odpovedal áno a zopakoval a bližšie konkretizoval svoje dôvody, ktoré už uviedol aj pri spisovaní v poradí prvej zápisnice v konaní o jeho zaistení na dobu 48 hodín spísanej dňa 19.05.2015.

Navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa namietal, že jeho zaistenie je neúčelné a neefektívne, je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru, nakoľko v danom prípade neprebíha konanie o jeho návrate, ktoré bolo rozhodnutím odporcu prerušené až do rozhodnutia Migračného úradu MV SR o jeho žiadosti o udelenie azylu. Vzhľadom na individuálne okolnosti prípadu navrhovateľa a bezpečnostnú situáciu v Iraku, je vysoký predpoklad priznania medzinárodnej ochrany navrhovateľovi v konaní o azyle resp. poskytnutí doplnkovej ochrany. Navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia odporcu prejavil vôľu požiadať o medzinárodnú ochranu. Navrhovateľ navyše o svojich obavách o život a o úteku z Iraku vypovedal už v poradí prvej zápisnici, ktorá s ním bola spísaná dňa 19.05.2015. Jeho žiadosť o azyl preto nemožno považovať za účelovú, ako to nesprávne posúdil a vyhodnotil odporca a prvostupňový súd sa s jeho názorom taktiež stotožnil, čím pochybil. Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní citoval rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 30.5.2013 vo veci Mehmet Arslan proti Polícii ČR C-534/11 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR I Sža/24/2014, ISža/5/2013, sp. zn. ISža/21/2014.

Navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia prejavil vôľu o udelenie azylu. Vychádzajúc z citovaných rozhodnutí súdov má za to, že na navrhovateľa sa v čase vydania napadnutého rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa nevzťahoval právny režim návratovej smernice a z tohto dôvodu nebolo prípustné jeho zaistenie pre účely konania o návrate. Medzinárodné dohovory na ochranu utečencov nedefinujú resp. nerozlišujú pojmy prejsť vôľu o azyl a požiadať o azyl, aj samotný Dohovor o právnom postavení utečencov z r. 1951 používa pojem "prejavenie vôle o udelenie azylu" a utečencom poskytuje ochranu už od tohto momentu. Navrhovateľ prejavil vôľu o udelenie azylu na nepríslušnom policajnom útvere po vstupe na územie Slovenskej republiky pred vydaním napadnutého rozhodnutia odporcu, a preto mal odporca postupovať tak, že po

prerušení konania o administratívnom vyhostení mal navrhovateľa poučiť o tom, že na prijatie jeho vyhlásenia je príslušný policajný útvar zriadený pri azylovom zariadení (Oddelenie azylu Humenné), ktorému mal jeho žiadosť o azyl postúpiť a navrhovateľa prepustiť. Odporca tak nepostupoval, čím pochybil. Prvostupňový súd sa s postupom odporcu stotožnil, považoval ho za správny a zákonný, čím taktiež pochybil.

Navrhovateľ ďalej pred prvostupňovým súdom namietal, že odporca v konaní nezabezpečil žiadne správy a informácie o krajine, kam sa rozhodol vrátiť navrhovateľa, pričom podľa jeho názoru Ukrajinu už nie je možné považovať za bezpečnú krajinu. Formálne skonštatovanie o bezpečnosti krajiny iba na základe ratifikácie medzinárodných dohovorov tou ktorou krajinou, je aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR nepostačujúce. Prvostupňový súd po preskúmaní rozhodnutia odporcu k tejto námietke navrhovateľa uviedol, že vzhľadom na štádium konania o administratívnom vyhostení (ktoré bolo prerušené) doposiaľ nebola určená krajina, kam má byť navrhovateľ vrátený. Navrhovateľ nesúhlasí s týmto názorom, nakoľko samotný odporca v napadnutom rozhodnutí tvrdí, že po ukončení konania o administratívnom vyhostení bude navrhovateľ vrátený na územie Ukrajiny, z čoho možno jednoznačne vyvodit' zámer odporcu, že za krajinu, kam sa rozhodol vrátiť navrhovateľa, určil Ukrajinu.

Ďalej navrhovateľ pred prvostupňovým súdom uviedol, že v konaní pred odporcom uviedol, že uteká z krajiny pôvodu z Iraku z dôvodu obáv osvoj život a zdravie, nakoľko je bývalý policajt, pracoval teda pre irackú vládu, a je prenasledovaný skupinou Daish. Jeho brat bol zabitý. Odporca avšak dospel k nesprávnemu záveru, že žiadosť o azyl je účelová a v predmetnom prípade existuje riziko úteku navrhovateľa. Na podporu svojich tvrdení navrhovateľ v konaní pred prvostupňovým súdom predložil štatistiku MV SR, Migračného úradu za rok 2014, z ktorej vyplýva, že v roku 2014 bolo začatých 6 konaní o azyle irackých žiadateľov, pričom v 1 prípade bol udelený azyl a v 4 prípadoch bola poskytnutá doplnková ochrana. Taktiež z všeobecne dostupných informácií a z informácií pravidelne zverejňovaných a aktualizovaných Ministerstvom zahraničných vecí a Európskych záležitostí SR na jeho internetovej stránke vyplýva, že bezpečnostná situácia v Iraku sa v priebehu ostatného roka síce zlepšila oproti predchádzajúcemu obdobiu, avšak naďalej dochádza k samovražedným útokom najmä v Bagdade a jeho okolí, a preto sa za súčasnej bezpečnostnej situácie neodporúča cestovať cudzincom do Iraku. Tí čo sa rozhodnú cestovať a v krajine využívajú cestnú dopravu napr. po diaľnici, riskujú svoj život, pretože cestujúci sú často okradnutí a v mnohých prípadoch sú unesení či dokonca popravení. Voľný pohyb cudzincov po Iraku je preto možný naďalej len pri dodržiavaní mimoriadnych bezpečnostných opatrení (presun balisticky chránenými vozidlami s ozbrojeným konvojom, atď.). Z všeobecne dostupných informácií posledných dní je taktiež známe, že Slovenská republika sa rozhodla zrušiť svoje zastupiteľstvo (veľvyslanectvo) v Iraku z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie v krajine. Na základe uvedeného má za to, že v predmetnej právnej veci je vysoká pravdepodobnosť, že navrhovateľovi bude na území SR poskytnutá medzinárodná ochrana, minimálne formou doplnkovej ochrany, čo spôsobuje prekážku zaistenia navrhovateľa resp. jeho ponechania v zaistení po prijatí jeho vyhlásenia o žiadosti o azyl. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 zo dňa 09.10.2013.

Prvostupňový súd k vyššie uvedenej námietke navrhovateľa poznamenal, že skutočnosti prejednávanej veci nenaznačujú zvýšenú pravdepodobnosť poskytnutia tejto medzinárodnej ochrany, pričom bez vedomosti o aké osoby v štatistike Migračného úradu išlo, sa s týmto názorom nemožno stotožniť. Navyše pri osvojení si tohto stanoviska by dochádzalo k zneužitiu daného predpokladu ako prekážky zaistenia cudzinca. S takýmto názorom prvostupňového súdu sa navrhovateľ nestotožnil. Navrhovateľ predložil v konaní pred prvostupňovým súdom dôkaz, z ktorého vyplýva, že Slovenská republika poskytuje žiadateľom o azyl z Iraku medzinárodnú ochranu minimálne vo forme doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje jednotlivcom z dôvodu všeobecného neselektívneho násillia z dôvodu vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Vzhľadom na všeobecne dostupné informácie o Iraku, odborné vedomosti, všeobecnú prax a samotné skúsenosti odporcu, mu musia byť tieto informácie známe, nakoľko postupy hraničnej a cudzineckej polície voči cudzincom často súvisia resp. sú ovplyvnené rozhodovacou činnosťou Migračného úradu MV SR. Skutočnosti, o ktorých vypovedal navrhovateľ pred odporcom, a ktoré boli dôvodom jeho úteku z Iraku, poukazujú na vysokú pravdepodobnosť priznania medzinárodnej ochrany, minimálne formou doplnkovej ochrany, a preto sa s názorom prvostupňového súdu

nestotožnil.

Odporca a aj prvostupňový súd teda prijali nesprávny záver o účelovosti navrhovateľovej žiadosti o azyl na území SR a riziku jeho úteku, ktoré sú ale nevyhnutným predpokladom na to, aby mohol zaistiť cudzinca v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Hoci navrhovateľ v konaní pred odporcom uvádzal dôvody svojho úteku z Iraku a hoci všeobecná bezpečnostná situácia v Iraku musí byť odporcovi známa a preukazuje ju aj počet priznaných medzinárodných ochrán v roku 2014 na území SR žiadateľom o azyl z Iraku, odporca v konaní nevykonával žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali účelovosť jeho žiadosti o azyl. Nesprávny záver o účelovosti jeho žiadosti o azyl a riziku úteku vyvodil iba z jeho výpovede, kedy uviedol, že jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko. Aj tu poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, 10Sža/35/2014, 1Sža/30/2014 a 10Sža/38/2014.

Odporca aj prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdili aj pri aplikovaní Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951. Odporca dospel k nesprávnemu právnemu záveru, a to že s ohľadom na správanie sa navrhovateľa neboli splnené predpoklady pre uplatnenie čl. 31 Dohovoru. Naopak, navrhovateľ v súlade s čl. 31 Ženevského dohovoru bezprostredne po zadržaní po prekročení štátnej hranice, v prítomnosti tlmočníka prejavil pred odporcom vôľu požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Utečenci nelegálne prekračujúci slovensko-ukrajinskú štátnu hranicu za pomoci prevádzáčov sú spravidla vedení prevádzáčmi a nútení riadiť sa ich pokynmi. Vzhľadom k tomu má za to, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre aplikáciu tzv. nepenalizačného princípu utečencov v súlade s odsekmi 1 a 2 čl. 31 Ženevského dohovoru. Navrhovateľ namietal, že nesúhlasí ani so záverom odporcu, že o azyl navrhovateľ požiadal až potom, ako mu bola bezprostredne položená otázka ohľadom azylu a že túto možnosť mal už počas spisovania predošlej zápisnice. Navrhovateľovi nebola pri spisovaní predošlej zápisnice položená otázka, či má vôľu požiadať o azyl. Až následne v poradí v druhej zápisnici položil odporca navrhovateľovi otázku, či chce požiadať o azyl na území SR, keď uvádzal obavy o život. Tie uvádzal aj pri spisovaní prvej zápisnice, ale otázka o tom, či má záujem požiadať o azyl, mu položená nebola. Na základe jedinej skutočnosti, a to že navrhovateľ vyslovene prejavil vôľu o azyl až v priebehu spisovania v poradí druhej zápisnice pred odporcom a že za cieľovú krajinu označil Rakúsko, odporca vyvodil nesprávny záver o riziku jeho úteku resp. vyhýbaní sa prípravy administratívneho vyhostenia a účelovosti žiadosti o azyl. Navrhovateľ je na území Slovenskej republiky prvýkrát a z dôvodu všeobecne známej zlej bezpečnostnej situácie v Iraku a obáv osvoj život pred prenasledovaním skupinou Daish sa rozhodol utiecť z Iraku. Má záujem žiť v bezpečnej krajine. Prvostupňový súd na podporu svojho rozhodnutia v jeho odôvodnení navyše skonštatoval, že pokiaľ sa týka ešte využitia inštitútu zaistenia zo strany odporcu, navrhovateľ sa navyše dopustil aj porušenia verejného poriadku, keď na územie Slovenskej republiky vstúpil neoprávnene. V tejto súvislosti navrhovateľ poznamenal, že utečenci sú často nútení okolnosťami prekračovať hranice neoprávnene a bez platných povolení na pobyt, aké sa vyžadujú od iných cudzích štátnych príslušníkov, a práve z tohto dôvodu by nemali byť trestaní za svoj nelegálny vstup či pobyt v inej krajine za účelom podania žiadosti o azyl, ako to navyše vyplýva zo samotného článku 31 Ženevského dohovoru.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nad rámec námietok navrhovateľa poznamenal, že odporca dňa 01.06.2015 rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov ako žiadateľa o azyl potom, čo bolo v zariadení pre cudzincov prijaté jeho vyhlásenie o žiadosti o azyl. Prvostupňový súd preto považuje rozhodovanie v danej veci ako nadbytočné, nakoľko aj v prípade, ak by súd zrušil rozhodnutie odporcu a nariadil jeho prepustenie, tento by zostal v zaistení na základe následného rozhodnutia o zaistení zo dňa 01.06.2015. Navrhovateľ nesúhlasí s názorom súdu, že rozhodovanie o týchto opravných prostriedkoch je "nadbytočné", a to hlavne v prípade, že sa jedná o cudzincov, ktorí boli pôvodne zaistení v zmysle § 88 zákona o pobyte cudzincov za účelom ich návratu a následne po prijatí vyhlásenia o azyle boli "prezaistení" v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. S takýmto názorom nesúhlasí predovšetkým z pozície právneho zástupcu, ktorý je povinný využívať, a síce hospodárne, avšak zároveň efektívne a účinne všetky prostriedky na ochranu práv nášho klienta. Doterajšia prax hraničnej a cudzineckej polície pri zaistovaní cudzincov poukazuje na to, že cudzinec, ktorý bol pôvodne zaistený za účelom administratívneho vyhostenia v zmysle ustanovenia § 88 zákona o pobyte cudzincov, je po prijatí jeho vyhlásenia o žiadosti o azyl v zariadení pre cudzincov následne znova zaistený novým rozhodnutím v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov. Časový úsek,

kedy dôjde k tomuto "prezaisteniu" cudzinca sa líši medzi jednotlivými policajnými útvarmi, pričom došlo aj k prípadom, kedy k vydaniu nového rozhodnutia vôbec nedošlo, čo súdy následne vyhodnotili ako nesprávne a nezákonné. Právny zástupca cudzinca nemôže s absolútnou istotou predpokladať postupy hraničnej a cudzineckej polície voči jeho klientovi, a preto je povinný v záujme ochrany práv svojho klienta využiť v danom čase dostupný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení. Navyše poznamenávame, že vzhľadom na súčasnú právnu úpravu, aplikujú policajné útvary pri vydaní nového rozhodnutia o zaistení cudzinca už v postavení žiadateľa o azyl spravidla ustanovenie § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, a teda ustanovenie, ktorého predpokladom je, že sa jedná o cudzinca, ktorý už bol zaistený za účelom jeho odsunu resp. návratu z územia Slovenskej republiky v zmysle § 88 zákona o pobyte cudzincov. V prípade, že sa cudzinec úspešne domôže zrušenia prvého rozhodnutia o zaistení vydaného v zmysle § 88 zákona o pobyte cudzincov, má logickú snahu domáhať sa zrušenia aj následného rozhodnutia o zaistení v zmysle ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, ktoré naň nadväzovalo. V tejto súvislosti poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrení v jeho rozsudku sp. zn. 10Sž/38/2014 z 05.11.2014. Rozhodovanie o dvoch opravných prostriedkoch toho istého navrhovateľa - cudzinca v krátkom časovom úseku, ak nie dokonca súčasne, sa súdu pochopiteľne môže javiť ako „nadbytočné“, avšak z vyššie uvedených dôvodov a v záujme ochrany práv a oprávnených záujmov svojich klientov sú právní zástupcovia povinní, nielen oprávnení, využívať dostupné prostriedky ochrany práv ich klientov, a to hlavne, keď sa ich dožadujú samotní cudzinci a ide o prípady úzko späté so zásahmi do základných práv a slobôd. Na základe uvedeného navrhovateľ žiadal, aby Najvyšší súd SR zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie, a zároveň sa nariaďuje bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia. Následne si navrhovateľ uplatnil trovy konania.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k podanému odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom krajského súdu z dôvodov, ktoré už uviedol v stanovisku k opravnému prostriedku zo dňa 09.06.2015, pod číslom PPZ-HCP-SO10-24-021/2015. K bodu V. odvolania uviedol, že účastník konania, potom čo požiadal o azyl, bol dňa 01.06.2015 zaistený ako žiadateľ o azyl podľa § 88a zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, avšak v novom konaní evidovanom pod č. p.: PPZ-HCP-SO10-25/2015, pričom aj o tomto rozhodnutí o zaistení už prebehlo na súde prvého stupňa odvolacie konanie a bol vynesenej rozsudok č. k. 5Sp/32/2015-34, ktorým Krajský súd v Košiciach taktiež potvrdil rozhodnutie OHK PZ Podhorod'. Ďalej uviedol, že sa pridrižiava všetkým tvrdení, ktoré uvádzal v priebehu konania pred súdom prvého stupňa. Skutočnosti uvádzané v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podľa názoru odporcu nie sú spôsobilé privodiť jeho zmenu ani zrušenie. Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje odporca za vecne správne a zákonné, a preto navrhuje, aby ho NS SR potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-SO10-ZAV-24-010/2015 zo dňa 20.5.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 19.5.2015 o 09,00 hod. na dobu 5 mesiacov do 18.10.2015 v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, pretože existuje riziko úteku účastníka konania a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov bol určený na výkon jeho zaistenia Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Vo svojom odôvodnení uviedol, že navrhovateľ nedovoľene prekročil vonkajšiu hranicu z územia Ukrajiny smerom na územie Slovenskej republiky. Dňa 18.05.2015 bol kontrolovaný a následne predvedený na OHK PZ Podhorod'. Navrhovateľ sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu a ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt, alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, porušil ustanovenie čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru. Z uvedeného

vyplýva, že účastník konania, s poukázaním na § 2 ods. 1 písm. g/ zákona o pobyte cudzincov, na území Slovenskej republiky neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu mimo hraničného priechodu a zároveň sa neoprávnene zdržiaval na území Slovenskej republiky, pričom tento vstup cez vonkajšiu hranicu neumožňuje medzinárodná zmluva, zákon o pobyte cudzincov alebo osobitný predpis. Týmto svojím konaním porušil ustanovenie čl. 4 ods. 1, a čl. 5 ods. 1 písm. a) b) Nariadenia Rady ES č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex Spoločenstva o pravidlách pohybu osôb cez hranice, čím sa dopustil priestupkov podľa § 116 ods. 1 písm. a) a § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Správny orgán má za to, že každý štátny príslušník tretej krajiny, je povinný v zmysle Kódexu schengenských hraníc, vstúpiť a zdržiavať sa na území Slovenskej republiky s platným cestovným dokladom alebo dokladom oprávňujúcim zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, mať platné vízum, ktoré sa vyžaduje pri zdržíavaní sa na území Slovenskej republiky štátnym príslušníkom tretích krajín a mať dostatočné prostriedky na živobytie.

Účastník konania bol rozhodnutím OHK PZ Podhorod' č.: PPZ-HCP-S010-ZAV-1-006/2015 zo dňa 19.05.2015 zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, s poukázaním na § 88 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, na dobu 48 hodín na OHK PZ Podhorod', nakoľko o odovzdaní účastníka konania na územie susedného štátu bolo začaté konanie podľa medzinárodnej zmluvy. Na základe uvedeného začalo OHK PZ Podhorod' voči účastníkovi konania konanie o administratívnom vyhostení s určením zákazu vstupu v zmysle štvrtej časti prvej hlavy zákona o pobyte cudzincov. Účastník konania mal byť po ukončení konania o administratívnom vyhostení vrátený na územie Ukrajiny v zmysle dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb uverejnený vo vestníku L 332/48 zo dňa 18.12.2007.

Účastník konania počas spisovania zápisnice o vyjadrení účastníka konania o administratívnom vyhostení PPZ-HCP-SOIO-ZAV-17-004/2015 zo dňa 20.05.2015 prejavil vôľu požiadať na území Slovenskej republiky o udelenie azylu. Nakoľko OHK PZ Podhorod' nie je v zmysle § 3 ods. 2 zákona o azyle príslušné na prijatie vyhlásenia, účastník konania bol poučený o skutočnosti, že na prijatie jeho vyhlásenia o azyle je príslušný ÚPZC Sečovce ako aj o skutočnosti, že podanie bude postúpené príslušnému správne mu orgánu, to znamená ÚPZC Sečovce.

Nakoľko bolo konanie o administratívnom vyhostení voči účastníkovi konania prerušené podľa § 77 ods. 4, skutočnosť že účastník prejavil vôľu požiadať na území Slovenskej republiky o azyl nezakladá dôvod na jeho prepustenie, čo je uvedené v § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Cudzinec prejavil vôľu požiadať o azyl až potom, čo bol rozhodnutím OHK PZ Podhorod' č.: PPZ-HCP-SOIO-ZAV-1-006/2015 zo dňa 19.05.2015 zaistený na dobu 48 hodín na OHK PZ Podhorod' s cieľom odovzdať účastníka konania na územie susedného štátu podľa medzinárodnej zmluvy, čiže podľa readmisnej dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb uverejnenou vo vestníku L-332/48 zo dňa 18.12.2007. Čo sa týka tejto následne podanej žiadosti o azyl správny orgán pri posudzovaní tejto okolnosti vychádzal aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 30.05.2013 vec Mehmet Arsian proti Polícii ČR C-534111 z ktorého vyplýva, že pokiaľ cudzinec zaistený podľa zákona o pobyte cudzincov požiada o udelenie medzinárodnej ochrany, pokiaľ je táto žiadosť podaná účelovo a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné, je možné takéhoto cudzinca ponechať v zaistení. Zároveň súdny dvor v predmetnej veci zdôraznil, že členské štáty musia mať možnosť zabrániť tomu, aby zaistený cudzinec podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahol prepustenie zo zaistenia, inak by bol narušený zmysel návratovej smernice, ktorým je účinné navrátenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území.

Po zhodnotení dôkaznej situácie má správny orgán za to, že účastník konania prejavil vôľu o azyl účelovo, aby tým pozdržal vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Tento záver potvrdzuje skutočnosť, že účastník konania v zápisnici o vyjadrení účastníka konania v konaní o zaistení na OHK PZ Podhorod' nepožiadaval o udelenie azylu, ale urobil tak až potom, čo bol poučený o začatí konania o administratívnom vyhostení na Ukrajinu. V zápisnici o administratívnom vyhostení č. p.: PPZ-HCP-SOIO-ZAV-17-004/2015 zo dňa 20.05.2015 uviedol, že na území Ukrajiny mu počas niekoľkodňového pobytu nehrozilo žiadne nebezpečenstvo.

Správny orgán sa pri rozhodovaní o zaistení riadil aj Dohovorom o právnom postavení utečencov z roku 1951 v znení protokolu o postavení utečencov z roku 1967, ako aj Smernicou Rady 2003/9/ES, ktorou

sa ustanovujú minimálne normy pre prijímanie žiadateľov o azyl. V samotnom Dohovore v čl. 5 ods. 1 písm. f) je uvedené, že je prípustné: "zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie." Podľa čl. 2 písm. c.) smernice sa žiadateľom o azyl rozumie štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, ktorá podala žiadosť o azyl, v súvislosti s ktorou zatiaľ nebolo prijaté právoplatné rozhodnutie. Podľa právneho názoru správneho orgánu účastník konania ani podľa smernice a ani podľa zákona o azyle doposiaľ nie je žiadateľom o azyl, pretože OHK PZ Podhorod' nie je v zmysle § 3 ods. 2 zákona o azyle príslušným na prijatie vyhlásenia. O tejto skutočnosti bol účastník konania náležite poučený, čo je zaznamenané v zápisnici o vyjadrení účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení.

Správny orgán ďalej vychádzal aj zo skutočnosti, že Ukrajinu možno vo všeobecnosti považovať za bezpečnú krajinu v ktorej by život, alebo sloboda účastníka konania neboli ohrozené, nakoľko Ukrajina ratifikovaním readmisnej dohody sa zaviazala uznávať nevyhnutnosť dodržiavania ľudských práv a slobôd, pričom sa zdôrazňuje, že touto Dohodou nie sú dotknuté práva a povinnosti Spoločenstva, členských štátov Európskej únie a Ukrajiny vyplývajúce zo Všeobecnej deklarácie ľudských práv z 10. decembra 1948 a z medzinárodných právnych predpisov, najmä z Európskeho dohovoru zo 4. novembra 1950 a ochrane ľudských práv a základných slobôd, z Dohovoru o postavení utečencov z 28. júla 1951, z Protokolu o postavení utečencov z 31. januára 1967, z Medzinárodného dohovoru Organizácie spojených národov a občianskych a politických právach z 19. decembra 1966 a z medzinárodných právnych nástrojov vydávania osôb.

Správny orgán sa zaoberal aj článkom 14 Všeobecnej deklarácie o ľudských právach, v ktorom je uvedené, že právo žiadať o azyl sa stalo uznaným základným ľudským právom. Účastníkovi konania umiestnením do ÚPZC Sečovce toto právo ostane zachované.

Správny orgán sa pritom riadil aj výrokom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 8SžA 52/2008, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 32/Sp/87/2008-57 ako vecne správny ohľadom rozhodnutia o zaistení. Najvyšší súd konštatoval, že žiadosť o udelenie azylu, nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení. Správny orgán preskúmal okolnosti veci a zistil, že sú splnené podmienky uvedené v § 88 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona o pobyte cudzincov a podanie žiadosti o udelenie azylu nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a s poukázaním na vyššie uvedený výrok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je dotknuté. Účelom zaistenia účastníka konania je mať osobu vo fyzickej dispozícii. Pri tom správny orgán vychádzal z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010.

Správny orgán prehodnocoval aj skutočnosť či trvá účel zaistenia, to znamená, či trvá riziko úteku účastníka konania. Zo záznamu hliadky OHK PZ Podhorod' evidovanom v priestupkovom spise č. p.: PPZ-HCP-S010-P-2/2015 zo dňa 18.05.2015 vyplýva, že účastník konania po neoprávnenom prekročení štátnej hranice sa príslušným orgánom sám neprihlásil, naopak pokračoval lesným porastom v smere do vnútrozemia Slovenskej republiky. Zo záznamu ďalej vyplýva, že asi po jednom kilometri od vonkajšej hranice v lesnom poraste hliadka spozorovala pohyb skupiny osôb v presne nezistenom počte. Skupina na výzvu hliadky "Stoj Polícia" nereagovala a následne sa rozptýlila v lesnom poraste, pričom sa hliadke stratili z dohľadu. Následne boli na miesto vyslané hliadky Zásahovej a výcvikovej skupiny MZJ RHCP Sobrance, kde po ich príchode na miesto bola začatá pátracia akcia. Počas pátracej akcie bola v čase o 16.00 hod. kontrolovaná skupina 18 cudzincov bez cestovných dokladov, ktorí boli v čase o 17.30 hod. predvedení na OHK PZ Podhorod' za účelom zistenia totožnosti. Na základe uvedeného má správny orgán za to, že u účastníka konania možno predpokladať, že ujde, hrozí mu zákaz vstupu na viac ako tri roky a nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov. Tento záver potvrdzuje aj výpoveď účastníka konania v konaní o zaistení na OHK PZ Podhorod', ktorý počas spísania zápisnice o vyjadrení sa účastníka konania č. p.: PPZ-HCP-S010-ZAV-1-002/2015 zo dňa 19.05.2015 sa vyjadril, že po prekročení vonkajšej hranice, ak by ho nekontrolovala hliadka polície, tak by pokračoval v ceste s prevádzkačmi do Rakúska, pričom Rakúsko je aj jeho cieľovou krajinou.

Správny orgán ďalej skonštatoval, že účastník konania po neoprávnenom prekročení štátnej hranice sa príslušným orgánom sám neprihlásil na úradoch a neodôvodnil svoj nezákonný vstup naopak, sa snažil ujsť respektíve pred policajnými hliadkami schovať. Na základe týchto skutočností správny orgán usúdil, že existuje reálne riziko úteku účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení.

Vychádzajúc z doterajšej praxe správny orgán prihliadal aj na skutočnosť, že štátni príslušníci tretích krajín často účelovo prejavujú úmysel požiadať o azyl a ak policajný útvar nerozhodne o ich zaistení a umiestnení v útvare policajného zaistenia pre cudzincov, tak títo iba vo výnimočných prípadoch absolvujú kompletnú azylovú procedúru a svojvoľne opúšťajú pobytové tábory, pričom ich ďalší pobyt po území členských štátov nie je možné monitorovať. Po svojvoľnom opustení pobytového tábora je im následne v zmysle zákona o azyle zastavené azylové konanie, následkom čoho sa neoprávnene zdržiavajú v štátoch Európskej únie. Takíto migranti často čelia dlhodobej nadmernej psychickej záťaži, majú obmedzený prístup k základným sociálnym, zdravotným, vzdelávacím, kultúrnym, občianskym, politickým a ostatným právam, či službám bežne dostupným legálnym migrantom. S nelegálnou migráciou sa spájajú aj mnohé ďalšie negatívne fenomény, ako napríklad pašovanie, prevádzanie migrantov, obchodovanie s ľuďmi a iná cezhraničná kriminalita.

Správny orgán dospel k záveru, že účastník nepožiadala o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bezodkladne po neoprávnenom prekročení vonkajšej hranice.

Správny orgán skúmal skutočnosti, že účastník konania nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby. Ďalej policajný útvar skúmal ekonomickú situáciu účastníka konania a dospel k záveru, že nemá dostatočné finančné prostriedky. Nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, z tohto dôvodu mu policajný útvar neukladá povinnosť v zmysle § 89 zákona, nakoľko vzhľadom na osobu zaisteného a jeho osobné pomery nie je možné z jeho strany zložiť peňažnú záruku a nakoľko menovaný nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov nie je možné z jeho strany zabezpečiť si ubytovanie.

Pri dĺžke zaistenia účastníka konania policajný útvar vychádzal zo skutočnosti, že konanie o administratívnom vyhostení bolo prerušené, a že sa v ňom nemôže pokračovať až od vydania rozhodnutia vo veci žiadosti o azyl. Ďalším dôkazom zohľadneným pri určení lehoty zaistenia je úradný záznam zástupcu riaditeľa pre výkon služby OHK PZ Podhorod', v ktorom je uvedené, že dĺžka doby trvania azylovej procedúry u žiadateľov pochádzajúcich zo Sýrie a Iraku trvá aj päť mesiacov.

Správny orgán taktiež skúmal reálnu možnosť výkonu vyhostenia účastníka konania t. j. účelnosť zaistenia. Má za to, že v prípade odpadnutia dôvodov prerušenia konania o administratívnom vyhostení, bude možné v konaní o administratívnom vyhostení pokračovať. V prípade vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení bude možné účastníka konania vyhostiť na Ukrajinu v zmysle dohody o readmisii osôb uverejnenej v Úradnom vestníku L 332, 18/12/2007 S. 0048 - 0065.

V.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. júla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky navrhovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa podľa § 88 ods. 2 rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Odhliadnuc od skutočnosti, že odporca napadnutým rozhodnutím zmätočne určil začiatok plynutia lehoty zaistenia navrhovateľa dňom 19.05.2015 v čase od 09.00 hod., hoci napadnuté rozhodnutie bolo vydané a navrhovateľovi doručené dňa 20.05.2015 o 15.40 hod., a teda údaj výroku nezodpovedá ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov (v zmysle ktorého je štátny príslušník tretej krajiny zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení) a tiež keď odporca v zmysle výroku o výroku napadnutého rozhodnutia navrhovateľa zaistil podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov t. j. v konaní o administratívnom vyhostení (ktoré však bolo rozhodnutím z toho istého dňa t. j. 20.05.2015 prerušené) hoci následne odôvodnenie odporcu argumentujúce tým, že vrátením navrhovateľa na územie Ukrajiny podľa readmisnej dohody mu nehrozí mučenie, kruté alebo ponížujúce zaobchádzanie alebo trest nasvedčuje iným dôvodom (§ 88 ods. 1 písm. d/), pre ktoré došlo k zaisteniu navrhovateľa - na účel jej vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročila vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, čím rozhodnutie vykazuje nedostatky vyvolávajúce pochybnosti o jeho zákonnosti, odvolací súd vychádzal z obsahu odvolacích dôvodov.

Námietky vytykajúce súdu prvého stupňa, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, vyhodnotil odvolací súd ako dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti so samotným vstupom cudzinca na územie Slovenskej republiky bez oprávnenia a jeho zdržiavaním sa na území Slovenskej republiky v úmysle požiadať Slovenskú republiku o azyl, odkazuje na svoje skoršie rozhodnutie zo dňa 3.5.2013 sp. zn. 1Sž 5/2013 v ktorom najvyšší súd uviedol, že pokiaľ vstup takéhoto cudzinca na územie Slovenskej republiky bez oprávnenia a jeho zdržiavanie sa na území Slovenskej republiky je spojené s úmyslom požiadať Slovenskú republiku o azyl, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom zaistenia cudzinca.

Zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citeľný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1

Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom.... (písm. f/) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie, (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).

Zo všetkých zmienených právnych dokumentov vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa vzťahujúcej judikatúry ESĽP môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhostovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie či vydanie (napr. rozsudky ESĽP zo dňa 25.6.1996 Amuur proti Francúzsku, zo dňa 5.2.2002 Čonka a ďalší proti Belgicku, zo dňa 27.11.2003 Shamsa proti Poľsku, zo dňa 25.1.2005 Singh proti ČR, zo dňa 27.1.2008 Rashed proti ČR, zo dňa 12.2.2009 Nolan a ostatní proti Rusku, zo dňa 19.2.2009 A. a ostatní proti Spojenému kráľovstvu).

Rovnako podľa čl. 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej len Smernica 2008/115/ES) môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkonu vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo dotýčny štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikročiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade účinne uplatnené iné dostatočné účinné avšak miernejšie donucovacie opatrenia.

Akéhokoľvek zaistenie musí trvať čo najkratšiu dobu a iba dovtedy pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou učené úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu). Pokiaľ sa ukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať alebo prestali existovať podmienky uvedené v ods. 1, stráca zaistenie odôvodnenie a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená (čl. 15 ods. 4 Smernice 2008/115/ES).

Podľa Súdneho dvora Európskej únie návratová smernica zavádza presný postup, ktorý majú členské štáty použiť pri navrátení neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín a stanovuje poradie jednotlivých po sebe idúcich fáz, ktoré tento postup zahŕňa.

Najvyšší súd preto upozorňuje na nutnosť eurokonformného výkladu zákona o pobyte cudzincov práve s ohľadom na existenciu návratovej smernice a povinnosti implementácie jeho obsahu do vnútroštátnych právnych noriem.

A práve za použitia takéhoto výkladu dospel odvolací súd k záveru, že odvolacie námietky navrhovateľa boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

V zmysle bodu 9) Preambuly citovanej Smernice 2008/115/ES v súlade so Smernicou Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca by sa štátny príslušník tretej krajiny, ktorý požiadal o azyl v členskom štáte, nemal považovať za neoprávnene sa zdržiavajúceho na území tohto členského štátu, pokiaľ nenadobudlo účinnosť rozhodnutie o neudelení azylu alebo rozhodnutie, ktorým sa ukončilo jeho právo na pobyt ako žiadateľa o azyl.

V predmetnej veci je nepochybné, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, bolo odporcovi známe, že navrhovateľ požiadal o azyl, keďže sám v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje a zaoberá sa skutočnosťou, že navrhovateľ už počas spisovania zápisnice o vyjadrení účastníka konania o administratívnom vyhostení prejavil vôľu o udelenie azylu. V tejto súvislosti nebolo možné prehliadnuť, že navrhovateľ už dňa 19.05.2015 konaní pred odporcom uviedol, že uteká z krajiny pôvodu Iraku z dôvodu obáv osvoj život a zdravie, nakoľko je bývalý policajt, pracoval teda pre irackú vládu, a je prenasledovaný skupinou Daish a jeho brat bol zabitý, z čoho možno aj v kontexte jeho aktuálnej situácie nepochybne vyvodíť jeho snahu o poskytnutie medzinárodnej ochrany, čomu nasvedčuje aj obsah poučenia zo strany pracovníka odporcu a čo navrhovateľ pri výsluchu nasledujúci deň na priamu otázku pracovníka odporcu, či žiada o azyl aj výslovne potvrdil.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je rozhodujúce či úmysel požiadať o azyl prejavil navrhovateľ pri prvom možnom kontakte s policajnými zložkami štátu na území ktorého žiada o azyl, ale rozhodujúce bolo, že odporca v čase rozhodovania o zaistení navrhovateľa o tomto úmysle vedomosť mal, čo sám nespochybňoval.

Preto je dôvodný záver, že v prípade, keď je v dobe rozhodovania správneho orgánu o zaistení cudzinca zrejmé, že sa jedná o cudzinca, ktorý je žiadateľom o azyl, a je teda pravdepodobné, že účel zaistenia nebude realizovateľný práve pre prekážku iniciovaného azylového konania, nebude možné zbavenie či obmedzenie osobnej slobody považovať za súladné s ústavným poriadkom SR, s medzinárodnými záväzkami SR v oblasti ochrany základných práv a podľa súčasného právneho stavu ani s ustanoveniami návratovej smernice.

Z ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o azyloch vyplýva, že žiadateľ o azyl je počas konania o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa článku 31 ods. 1 Dohovoru o postavení utečencov zmluvné štáty sa zaväzujú, že nebudú trestne stíhať pre nezákonný vstup alebo pre prítomnosť utečencov, ktorí prichádzajú priamo z územia, kde ich život alebo ich sloboda boli ohrozené podľa článku 1, vstúpia na ich územie alebo sa na ňom nachádzajú bez povolenia, za predpokladu, že sa sami bezodkladne prihlásia a preukážu dostatočný dôvod na svoj nezákonný vstup alebo prítomnosť.

Podľa čl. 31 ods. 2 Dohovoru zmluvné štáty nebudú na pohyb takýchto utečencov uplatňovať iné obmedzenia, než sú nevyhnutné, a takéto obmedzenia budú uplatňovať iba dovtedy, kým sa ich postavenie v štáte neupraví alebo kým nedostanú povolenie na vstup do iného štátu. Zmluvné štáty poskytnú takýmto utečencom primeranú lehotu a všetky potrebné prostriedky na získanie povolenia na

vstup do iného štátu.

V tejto súvislosti nebolo možné neprihliadnuť na argumentáciu právnej zástupkyne navrhovateľa, podľa ktorej skutočnosti, o ktorých vypovedal navrhovateľ pred odporcom, a ktoré boli dôvodom jeho úteku z Iraku, poukazujú na vysokú pravdepodobnosť priznania medzinárodnej ochrany, minimálne formou doplnkovej ochrany, preto odporca disponujúci všeobecne dostupnými informáciami o Iraku, odbornými vedomosťami, všeobecnou praxou a skúsenosťami, mal skutočnosť, že Slovenská republika poskytuje žiadateľom o azyl z Iraku medzinárodnú ochranu minimálne vo forme doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje jednotlivcom z dôvodu všeobecného neselektívneho násillia z dôvodu vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu zohľadniť.

V zmysle obsahu nálezu Ústavného súdu SR č. II ÚS 147/2013-50 „Veľká pravdepodobnosť udelenia azylu resp. doplnkovej ochrany, ktorá by bola zrejmá už v okamihu rozhodovania o zaistení cudzinca, by mohla predstavovať prekážku zaistenia cudzinca.“

Odvolací súd taktiež prihliadol na námietku navrhovateľa vytykajúcu, že odporca vyvodil nesprávny záver o riziku jeho úteku resp. vyhýbaní sa prípravy administratívneho vyhostenia a účelovosti žiadosti o azyl len na základe jeho vyjadrenia, podľa ktorého za cieľovú krajinu označil Rakúsko pričom poukazoval na skutočnosť, že je na území Slovenskej republiky prvýkrát a z dôvodu všeobecne známej zlej bezpečnostnej situácie v Iraku a obáv o svoj život pred prenasledovaním skupinou Daish sa rozhodol utiecť z Iraku.

V danom prípade odporca zaistil navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, z ktorého vyplýva, že policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

V predmetnej veci odporca v dôvodoch rozhodnutia zdôvodnil riziko úteku navrhovateľa jeho neuposlušnosťou výzvy na zastavenie pri zadržaní ako aj jeho vyjadrením, že jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko. Podľa názoru súdu takýto záver v danom prípade je bez ďalšieho nepresvedčivý a predčasný, nepochybne sa vťahujúci k inej situácii než potom čo bol navrhovateľ (ktorý nemá históriu predchádzajúcich útekov z územia Slovenskej republiky) zadržaný, vypočutý a poučený o jeho právach a povinnostiach. Rovnako odkaz na poznatky správnych orgánov, že štátni príslušníci tretích krajín často krát účelovo prejavujú úmysel požiadať o azyl a pokiaľ nedôjde k ich zaisteniu spravidla svojvoľne opúšťajú pobytové tábory, pričom ich ďalší pobyt po území členských štátov nie je možné monitorovať nie je v súlade s princípom individuálneho posudzovania dôvodnosti zaistenia.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že námietky navrhovateľa boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, neboli teda splnené predpoklady na jeho potvrdenie súdom prvého stupňa a preto odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil (§ 220 OSP) tak, že rozhodnutie odporcu zrušil (§ 250ja ods. 3 OSP).

Odvolací súd nerozhodol o povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa z dôvodu, že z pripojeného administratívneho spisu odporcu ako aj z jeho vyjadrenia k odvolaniu z 13.07.2015 vyplýva, že navrhovateľ potom čo požiadal o azyl, bol v novom konaní evidovanom pod. č. p.: PPZ-HCP-SO10-25/2015 dňa 01.06.2015 zaistený ako žiadateľ o azyl podľa § 88a zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, teda bolo vydané nové rozhodnutie, ktoré zohľadňuje nové skutočnosti od vydania (v tomto

konaní) preskúmaného rozhodnutia a predstavuje nové dôvody zaistenia, ktoré nie sú predmetom tohto preskúmavacieho konania, preto odvolací súd dospel k záveru, že takýto výrok by fakticky eliminoval účinky predmetného rozhodnutia, ktoré nebolo predmetom tohto preskúmavacieho konania.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech v konaní náhradu trov konania nepriznal, z dôvodu, že ich náhradu nevyčíslil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.